

Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe: „Eső, eső, vizecske” - Víz
Megvalósulásának tervezett ideje: 2025.03.17-03.28.
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye: Vizes játékok
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye: Közös „vízi élőhely” kép készítése

A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	A gyerekek gyűjtsenek tapasztalatokat, ismereteket (kiscsoport, középső), vagy mélyítsék el meglévő tudásukat (középső, nagycsoport) a VÍZ fontosságáról, a vízi élőlényekről. Tapasztalatszerzés biztosítása közvetlen megfigyeléssel. Pozitív érzelmek kialakítása az élővilághoz.
Feladatok:	Beszélgetés a vízről, a víz körforgásáról, a vízi élőlényekről. Vízzel kapcsolatos mondókák, énekek, versek, mesék ismétlése, vagy megismertetése a gyermekekkel. Térrendezés.
Fejleszthető képességek:	Vizuális képességek (finommotorika, téri tájékozódás síkban, térben, színérzék, kreativitás, szem-kéz koordináció, festés, sodrás, gömbölyítés technikája, ollóhasználat, azonosságok-különbözőségek), Gondolkodási képességek (emlékezet, figyelem, rövid és hosszú távú memória), Matematikai tartalmú tapasztalatok (számlálás, matematikai formák, számképek, irányok, viszonzyszavak). Anyanyelvi képességek (Szókincsbővítés, fogalomalkotás, kifejezőkészség.) Zenei képességek (ritmusérzék, egyenletes lüktetés átvétele, tartása). Testi képességek (karizom, lábizom, hátizom, egyensúly, tájékozódás térben, taktilis érzékelés). Szabálytudat alakítása, szociális érzék (együttműködés, egymásra való odafigyelés, érzelmi intelligencia, egymás munkájának elismerése, egymás segítése, kapcsolattartó képesség)

<p>Játék és a játék feltételeinek biztosítása</p> <p>(ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)</p>	<p>Szivárvány fa építőjáték, összerakó kölcson kérése a Pitypang csoportból játéokra.</p> <p>(Udvari) mozgásos futójátékok</p> <p>Kör, valaki a kör közepén áll. Bekötjük a szemét. A játékvezető kijelöl valakit, aki elkezd az eső hangját utánozni, 2 kő összeütésével. A közepén állónak a hang alapján kell megtalálnia az esővarázslót. Ha megtalálta, szerepet cserélnek.</p> <p>Pecázó játéka mágneses halakkal (elemes, körbe forgó játék, és mágnes végű pecabotos fa játék)</p> <p>Memóriakártya vízi élőlényekkel</p> <p>Esőfelhő játék: Fűzd sorba a cérnát a felhő alatti gyöngyökbe.</p> <p>Dobozra rajzolt szivárvány színhelyes kirakása színes spatulával.</p> <p>Kulcskontúr kereső játék</p> <p>Két agyfélteke összehangoló játékok szivacsra ragasztott formákkal (Lásd. Márc. 15. projekt), kiegészítve a tenyér alatt tartott labdapörgetéssel az azonos formák vonalában.</p> <p>Polipos halacska felfűzős játék (csoportban) szín dobókockával (kisebbek) szín és szám dobókockával (nagyobbak)</p> <p><u>Karczevicz Ágnes: Kispaták füzetek:</u></p> <p>Hullámmozgás</p> <p>A gyerekek menetirány szerinti körben állnak, két kézzel fogják egymás vállát. A sor elején levő gyerek lassan leguggol, majd lassan feláll. Mire ő visszaérkezik a kiinduló helyzetbe, a mögötte állónak már meg kell kezdeni a guggolást. Akkor jó a gyakorlat,</p>
---	---

	<p>ha a hullám nem törik meg, és minden gyerek azonos tempóban mozog. Segítségképpen bekapcsolhatjuk a magnót egy hangulatában ide illő halk zenével. A tempót lehet gyorsítani, illetve változtatni.</p> <p>Vagy: Körben kézfogás, mindig a soron következő páros emeli fel a karját, majd, ha letette, jön a következő pár.</p> <p>Ár-apály</p> <p>A gyerekek egymás mögé állnak, megfogják egymás vállát vagy derekát. Beborítjuk őket egy nagy textillel, együtt kell mozogni a textília alatt: apálynál hátra, dagálynál előre felé haladva, zenére: Johann Strauss: Kék Duna keringő</p>
<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi és drámajátékok 	<p>Mentovics Éva: Az esőfelhő története</p> <p>Esőfelhőt visz a szél, kis felhőcske így mesél: – Tegnap kerek tó voltam, vadkacsákat hordoztam. Nap sugara nyúlt értem, s hopp, fent voltam az égben. Fodros felhővé váltam, erdők felett lófráltam. Szellők szárnyán lebbenek, társam is van, rengeteg. Kéklő égen kószálok, záport küldök le rátok. Loccsannak a vízcseppek – éltet adó, friss permet. Szóljon, aki inni kér, hisz a vizem kincset ér!</p> <p>https://www.operencia.com/mentovics-eva-az-esofelho-tortenete/</p> <p>Bartos Erika: Szivárvány – idézet a Százlábú c. verseskötetből</p>

Piros szín van legfelül,
Narancssárga mellé ül.
Sárga fénylik alatta,
Zöld a sárgát támasztja.
Kék folytatja most a sort,
Lila csík még úgysem volt.
Ibolya fut legalul,
Hét szín együtt domborul.
Kitalálod, mi lehet?
Szivárvány a domb felett!
Forrás a táblázat alatt: lásd szivárvány.

Nemes Nagy Ágnes: Futóbab

Láttatok-e futóbabot,
piros babot, fehér babot,
mit Bors néni felfuttatott?
Babot futtat karóra,
karján van egy kar-óra,
azon méri hány perc alatt
fut a bab a karóra.
Piros bab,
fehér bab,
de legszebb a futóbab.

<https://unnepnepok.lapunk.hu/nemes-nagy-agnes-1224903>

Mesék:

Jakob Grimm - Wilhelm Grimm: A tavitündér

A vizek tündére (Román Népmese)

Az égig érő paszuly (Magyar Népmese)

Miért sós a tengervíz? Japán Népmese

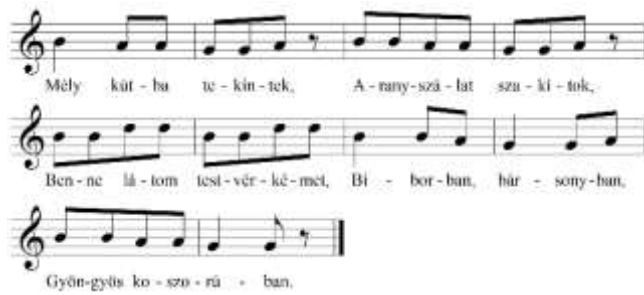
Magyar Népmese

Bartos Erika: Szivárvány

Döbrentei Ildikó: A három szivárvány

	<p>Szivárvány légzőgyakorlat: Lélegezz be, miközben követed a szivárvány egyik színét, a végén lélegezz ki. – Rosenberg-Nagy Ágota</p> <p>Karczevicz Ágnes: Kispatak füzetek: Tátogó</p> <p>Körben állva a játékvezető tátogva mondja a gyerekek nevét, aki magára ismer, beugrik a vízbe (leguggol). Variálható a játék, ha a játékvezető kezdi, és aki magára ismert folytatja a tátogást, így mindenki kipróbálhatja a „hal”beszédet!</p> <p>Szókincsbővítés: ér, csermely, patak, folyó, tó, tenger, óceán, ár, apály</p>
<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<p>Eső, eső, vizecske, Vízből lesz az erecske. Ereस्कéből a patak, Amely csobogva szalad. Patakból lesz a folyó, Rajta kúszik a hajó. Folyik, ömlik tengerbe, Gyertek, fürödjünk benne.</p> <p>https://szelenyiakademia.hu/event/6-18-ho-jatektippek-otthonra-2-het/</p> <p>Parti nádszál ring a szélben béka billeg hintaszéken reccs a nádszál levele vízbe pottyán brekeke.</p> <p>Játék: Mindenki hoz magának egy széket, amin ringatózik. Vízbe pottyannál mindenki lefekszik a földre, és mozdulatlanul vár. A golya (óvónő) elindul, és megkeresi , elkapja a mocorgó békákat.</p>

Mély kútba tekintek

Mély kút - ba te - kin - tek, A - ran - y - szá - lat - szu - kí - tók,
Ben - ne lá - tom test - vér - ké - met, Bí - bor - ban, bár - sony - ban,
Gyön - győs ko - szo - rú - ban,

A gyerekek körbe állnak, egyikük a kör közepén guggol, fejét a térde közé hajtja. A körben állók egymás kezét fogva körbe járnak és énekelnek:

Mély kútba tekintek,
Aranyszálat szakítok,
Benne látom testvérkémet,
Bíborban, bársonyban,
Gyöngyös koszorúban.

Az ének végén a közepén guggoló játékos így szól:

– Kútba estem.

A többiek megkérdezik:

– Hány méterre?

A felelet tetszés szerinti, például:

– Ötre.

A körben állók további kérdése:

– Ki húzzon ki?

A guggoló játékos valamelyiküket megnevezi, például:

– Ágika!

Erre a megnevezett játékos a közepén guggolót kézen fogva kihúzza a körből, közben ügyel, hogy öt lépésnél többet ne tegyen (Ha 5 méterre esett, öt lépést kell tennie).
Ismétléskor a két játékos szerepet cserél.

<https://csemadok.sk/nepi-jatekok/mely-kutba-tekintek/>

Mutogatással éneklés:

	<p>Én kis kertem kerteltem</p> <p>https://youtube.com/watch?v=0MuQae5IPnI&feature=shared</p> <p>Fehér liliomszál, ugorj a Dunába – mosdóba menés előtt ÉNO játéka szerint (több gyermeket választok középre)</p> <p>https://youtu.be/qVDMzJoowb0?feature=shared</p> <p><u>zenehallgatásra, (hullámvonalban is) táncolásra szánt dal:</u></p> <p>Johann Strauss: Kék Duna keringő</p> <p>https://www.youtube.com/watch?v=JCLP7GwFPTI</p> <p>Handel Water Music:</p> <p>https://www.youtube.com/watch?v=1h4mAceHmrI</p>
<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka</p>	<p>Hajó hajtogatás</p> <p>https://pin.it/6hmArk3k3</p> <p>hajóhajtogató videó:</p> <p>https://pin.it/2ydHu8vuh</p> <p>Kartonból kivágott tengeri állatok festése, száradás után díszítés (pöttyözéssel, csíkozással)</p> <p>gyurmából halak, vagy más tengeri élőlények formálása</p> <p>vízi élőlények rajzolása, kivágása tehetségesebbek önállóan, megfigyelt természetkép alapján, kisebbek sablon segítségével. A</p>

	<p>kisebnek segítünk a kivágásban. Közös vizes élőhely készítése a gyerekek által készített vízi élőlényekből, térben felragasztott hullámvonalra erősítve.</p> <p>Szivárvány festése előre bevizezett papírra (hogy egy kicsit elmosódjanak a színek egymás mellett), vagy szivárvány rajzolása speciális, vizezhető ceruzával, melyet utólag lehet ecsettel vizezni.</p> <p>mandalák</p> <p>hullámvonal: rajzolás, majd megformálása fonalból, gyurmából, csipesszel válogatott pomponból.</p> <p>színezők</p>
<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • a mindennapos testmozgás játéka és feladatai 	<p>Felállás egyenes vonalban, az aktuális mondóka elmondása, miközben az egyenletest tapsoljuk, vagy dobbantjuk. Minden elmondás után más-más feladatot hajtunk végre a vár körül. (Azokat a feladatokat, ahol a tenyeret le kell rakni a gumitéglára, csak száraz időben és kesztyűben végezzük, mert a gumitéglá befogja a gyerekek bőrét), pl.</p> <p>Futás</p> <p>Oldalsó középtartásban röpködés</p> <p>Szökdelés páros lábon</p> <p>Magas térdemelés</p> <p>sarokemelés</p> <p>nyusziugrás</p> <p>békaugrás</p> <p>törpejárás</p> <p>medvejárás (tenyér talajra érintésével vagy csak törzsdöntéssel és a 2 kar lógatásával)</p> <p>sasszé</p> <p>keresztmozgás: előkészítés: kaszáló mozdulat, majd bal kezettel érintsd meg jobb térdedet, úgy, hogy térdedet felemeled, majd jobb kezettel, bal térdedet. Ezt a mozgást folytasd folyamatosan.</p> <p>napimádás: hátonfekvés, kar, láb megtartása a levegőben, amíg az óvónő 10-ig számol</p>

bohóc: terpesz-zár a hozzá hangolt karmozgással együtt: terpesz + taps a fej fölött, láb zárása és karok leengedése a comb mellé.
pörgés-forgás saját tengely körül

Futójáték a Tűz- víz-repülő mintájára (futás, a vezényszóra az adott feladatot kell csinálni), kiemelten a vízzel kapcsolatos elemek, pl.:

Matróz: felmászás a bordásfalra, körülnézés

gólya (egy lábon egyensúlyozás)

kisgólya: (egy lábon állás térdet behajlítva)

sült hal

béka: békaugrás

hullám: gurulás hossz tengely körül

víz (kék szőnyeghez állás)

valamint:

tűz (felmászás a bordásfalra)

repülő (lefekvés a talajra, kar oldalsó középtartásban)

felemelkedett repülő (fekvés, mellkas emelés, oldalsó középtartás)

távcső (hason fekvés, mellkas emelés, 2 kéz a szem előtt, úgy csinálunk, mintha belenézni a távcsőbe)

lombos fa (srégen magas tartásban a kar)

kisbokor (összekuporodás guggolásba, a térdet átölelve)

harang bordásfalon lógva lábemelés)

bölcső (hason fekve bokafogás)

palacsinta (gurulás hossz tengely irányban a talajon)

palacsinta (háton fekvés) gombóc (felülve összegömbölyödés)-

Megnevezem a palacsinta és a gombóc ízét

kidőlt fa,

medvejárás: gyorsan, vagy lassan, előre-, vagy hátrafelé, és (nagyobbaknál) megadott számú lépéssel kell végezni.

Halászfogó: A fogó a halász. Akit elkap, szintén halász lesz, és úgy kaphatnak el egy menekülő gyereket, hogy bekerítik őt. A bekerített gyerek szintén fogó lesz, és akit elkapott, azzal párba áll. A fogó előre nyújtott kezével jelzi, hogy ő is halász.

Mocsárjárás: Kisebbek csak a sorban kirakott korongokra léphetnek. Nagyobbak: 2-3 gyerek egy időben mocsárjárásba babzsákot/tornapárnát/lépegető korongot mindig a lépő lába alá rakva megy ki a mosdó felé.

folyó -tenger játék:

csapatokban, 4 gyermek kézen fogva halad, folyót alkotnak. Ha a játékvezető azt kiálltja, hogy tó kört kell alkotni kézfogással, és körbe járni. Ha azt mondja a játékvezető, hogy hullám le kell guggolni. Tovább indulni a folyó vezényszóra lehet, úgy, hogy az utolsó gyermek megy előre, a sort vezetni.

Ha azt mondja a játékvezető, hogy tenger: mindenki, az egész csoport kört alkot, és körben jár mindenki.

Ha azt mondja a játékvezető, hogy tenger hullám: karok mozgatása fel-le.

Tenger után folyót mond a játékvezető, akkor meg kell találni azt a 4-5 gyereket, akikkel csapatot alkottak korábban.

Forrás: Gergely Ildikó továbbképzésén tanult játék.

Akadálypálya:

Két kis zsámoly közé egy tornamatracot hajlítunk, és az így keletkezett alagúton étvezetett padon kell átmenni.

Átlépés: Zsámolyról zsámolyra felfordított, és lábon álló zsámolyokkal.

Mászás a tó felett: bordásfalon mászás balról jobbra, nagyobbak megpróbálhatnak függeszkedve haladni.

Felfordított zsámoly eltolása a falig, úgy, hogy a rajta lévő bot („evező”) nem eshet le, majd vissza.

	<p>Járás a hídon: felfordított padon. A padot a fal mellé tesszük, hogy akinek szüksége van rá, kapaszkodni tudjon.</p> <p>Ültetés: locsolás: guggolásból felállás-növekedés.</p> <p>Bólya és kislabda felhasználásával virágszedés csokorba: 4 szín gyűjtése egy csokorba, egy választott helyre)</p> <p>Relaxáció zenére (Kék Duna keringő)</p>
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • Matematikai tapasztalatok 	<p>Beszélgetés a vízről (Karczevicz Ágnes: Kispatak füzetek):</p> <p>A víz körforgása</p> <p>A víz szerepe az állatok, emberek életében</p> <p>A víz, mint időjárási elem (eső, felhő, hó, jég, pára)</p> <p>A víz, mint energiaforrás</p> <p>Felszíni vizek (ér, csermely, patak, folyó, vízesés, tó, tenger, óceán)</p> <p>A víz a háztartásokban (víztározók, vízvezeték, felhasználás, víztisztítás, takarékoskodás)</p> <p>Magyarország vizei (Balaton, Duna, Tisza, Békás-tó, Ördögárok)</p> <p>Mosdóba menés előtt: (Földgömb) labda gurítása a gyermekeknek: Mondj egy vízben, vagy víz mellett élő állatot!</p> <p>Mit jelent a víz körforgása? Figyelj a versre, abból sokminden kiderül: Ranka: Esőcseppek c. vers elmondása</p> <p>A víz körforgásának elmesélése, a körforgást bemutató rajz kirakása a csoportban</p> <p>A nap sugarai felmelegítik a világtengerek, óceánok, tavak, pocsolyák felszínét, aminek hatására egyes vízcseppek búcsút vesznek társaiktól, és a magasba emelkednek. A tengerekből és az óceánokból a só nem száll fel, hanem a tengerekben, óceánokban marad. /A tengerekből percenként annyi víz párolog el, amennyi a Balaton teljes víztömegének a fele (1 milliárd m3)./ Tehát a víz a nap hatására gőzzé alakul, ezt a folyamatot nevezzük</p>

párolgásnak. A nap melegének hatására a tengerek, folyók, tavak vize párolog, a növények is párologtatnak. A gőzcseppecskékkel teli levegő felszállás közben lehűl, ekkor a gőzcseppecskék újra vízcseppekké alakulnak, s felhőt alkotnak, felhővé lesznek. A szél összeterezi ezeket a kis felhőket és a szárazföld felé kergeti őket. A magas hegyeknél például a felhők egy része összetorlódik, a vízcseppek lehűlnek, és nehezebbek lesznek. A felhő végül kipukkad, s a vízcseppek lepotyognak a földre. Ilyenkor mondjuk, hogy esik az eső. Az esővíz végigfut a mezőkön, az erdőkön a patakokig, folyókig, egészen a tengerig. A tengerből, óceánból, tóból, pocsolyából újra útnak indulnak a vízcseppek fölfelé. Földre érés közben a szegény esőcseppek akaratlanul is viszik magukkal a piszkot (a levegőből, házaktól, autókról, stb.), majd a földben felszívódnak és igyekeznek megszabadulni a rájuk ragadt piszoktól. Mégpedig úgy, hogy útközben a kövekhez és a homokszemcsékhez dörgölöznek. Végül eljutnak egy olyan réteghez, amely nem engedi át őket, ezt a réteget víz át nem eresztő rétegnek hívják. Itt e rétegben gyűlik össze sok-sok vízcsepp, és együtt alkotják a talajvizet. A vízcseppek azonban nem akarnak örökké folyók maradni, s addig vándorolnak, amíg valahol kijáratot találnak ebből a rétegből. Ez a hely a forrás. A vízcseppek ugyanis e kijáratnál forrást alkotnak, majd egyre több társukkal találkozáva ér, patak, folyó, folyam lesz belőlük. A folyam a tengerbe ömlik, s kezdődik előlről a végtelen víz története.

Kinek, hogyan kötődik a jele a vízhez?

Vízi járművek

A szivárvány egy körív alakú, színes, rövid ideig tartó természeti jelenség. Ez a különleges égi látvány akkor keletkezik, amikor egy-egy zápor után az esőcseppeken megtörő napfény prizmasan

szóródik szét. Ám ahhoz, hogy e csoda látható legyen, szükséges az eső, de a nap megfelelő helyzete is az égen.

A szivárvány színeit 7 különböző árnyalat alkotja: a sorrend, fentről-kintről befele haladva: vörös, narancs, sárga, zöld, kék, indigó és végül a belső ív színe az ibolya.

Forrás a táblázat alatt.

Szivárvány a mitológiában

A szivárvány megjelenik több nép mitológiájában is. A legismertebb talán az íreké, akik szerint a koboldok a szivárvány végében őrzik egy nagy üstben az összegyűjtött aranyat. Aki ezt megtalálja, meggazdagodik. Igen ám, de a valóságban sajnos sosem leljük meg a szivárvány alját, hiszen azt csak mi látjuk kupolaszerűnek. Valójában kör alakja van.

A régi magyarok is ismertek több történetet a szivárványról. A csallóköziek szerint ez a tündérek csatornája, ezen keresztül viszik a vizet az égbe. A palócok is a tündérekhez kötik a szivárványt, bábabukrának nevezik, azaz a tündérek szalagjának.

A szivárvány feltűnéséről az egyik legismertebb történet a Bibliában szerepel. Noé, miután kiszállt a bárkából a vízözön után, áldozatot mutatott be Istennek. Erre jelent meg válaszul az égen a szivárvány, azt jelképezve: többet nem pusztítja el a Földet az Úr özönvíz által. A békeség, az ember és isten közötti szövetség szimbóluma lett.

Forrás: A táblázat után: szivárvány

Számlálás halakkal.

Játék a hajtogatott hajókkal:

Helyezzétek el a hajókat a kikötőben, több sorban.

Gondoltam egy hajóra.. (sorszámok, viszonzyszavak gyakorlása)

Üljetek hajlított lábbal:

Induljon el a hajó, menjen x és y szigete közé.

x alagutja (behajlított lába) alá...

Vizes kísérletek:

Színek átfolyása egyik pohárból a másikba:

<https://pin.it/8RcdLvqnf>

Süllyedés:

<https://pin.it/6F6JqSioI>

Horgászás lavórból csipesszel (nagyobbak), kézzel kisebbek, mi süllyed el, mi marad fenn: különböző tárgyakkal

Tornádó készítés:

Nagy magas pohárban vagy befőttes üvegben:

Hozzávalók:

víz, amivel megtöltjük az üveget,

2-3 csepp mosogatószer,

kb. fél marék csillámpor.

Fel kell kavarni a vizet, és már látható is a tornádó.

https://www.youtube.com/watch?v=B_LW6lgIx7M&cbrd=1

Séta:

Békás-tóhoz

Víztározóhoz, felmászás a víztározóra

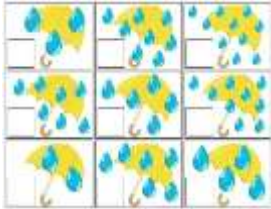
Bab csíráztatás

Snidling elvetése cserépben

Kertészkedés

Polipos halacska felfűzős játék (csoportban) szín dobókockával (kisebbek) szín és szám dobókockával (nagyobbak)

Logikai készlet formákból hal/hajó/vízzel kapcsolatos dolog kirakása-formák megnevezése. Vagy táblás formakirakó tábla

	<p>sablonjainak kirakása formákkal. Formák helyének meghatározása.(irányok, viszonyszavak).</p> <p>Feladatlapok, pl:</p> <p>https://pin.it/3Q51zvYdr</p> <p>https://pin.it/RAb63yXkp</p> <p>https://pin.it/5IQMRAoPH</p>
<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<p>Önkiszolgáló tevékenységek (terítés, asztal leszedése), Naposi feladatok –asztalnál ülés sorrendjében</p> <p>Különböző megbízások, (pl. zsebkezdős/gyümölcsös kosár hozása)</p> <p>Öltözködés, gondozási teendők (fésülködés), rendrakás a csoportszobában, öltözőben.</p> <p>Ágyazás.</p> <p>Szükség esetén könyvek, rajzasztal és babakonyha felelős választása. Könyv felelős: könyvek rendben tartása, a rend ellenőrzése, a gyerekek figyelmeztetése a rend megőrzésére, és arra, hogy vigyázzanak a könyvekre</p>

	<p>Függöny behúzó és összekötő felkérési alapon - tanulják a csomókötést</p> <p>Nagyok segítségül hívása a kicsikhez.</p> <p>Napi szinten komposzt felelős kijelölése felkérési alapon - A gyümölcs pucolásából származó hulladék kiöntése a komposztálóba.</p>
<p>Differenciálás, tehetséggondozás, felzárkóztatás lehetőségei</p>	<p>Horgászás lavóról csipesszel (nagyobbak), kézzel kisebbek</p> <p>Polipos halacska felfűzős játék (csoportban) szín dobókockával (kisebkek) szín és szám dobókockával (nagyobbak)</p> <p>Mászás a tó felett: bordásfalán mászás balról jobbra, nagyobbak megpróbálhatnak függeszkedve haladni.</p> <p>Járás a hídon: felfordított padon. A padot a fal mellé tesszük, hogy akinek szüksége van rá, kapaszkodni tudjon.</p> <p>A nagyobbak önállóan, a kisebbek sablon alapján rajzolhatnak vízi élőlényeket.</p> <p>A nagyobbaktól részletesebb díszítést várunk el a festett tengeri élőlények esetében.</p>

Szivárvány forrás:

https://www.vesszoparipa.hu/tenyleg_7_szinbol_all_a_szivarvany_127?srsltid=AfmBOoqesUQ8u7_hOj6IZVd_N8J4PPShFnYeaY-Weh3paNNfyTD9iOQ5

A vizek tündére (Román mesék/ Szegény ember okos leánya: Román népmesék)

Abban az időben, mikor ama nehéz jobbágyvilág volt, az urasági erdő egy kis viskójában éldegélt egy szegény ember. Őkelme volt abban az erdőben az őr. Egyszer az uraság kiment az erdőbe. S úgy rémlett neki, mintha az erdőőr uradalmi engedély nélkül fát adott volna valakinek. Emiatt úgy agyba-főbe verte, hogy halva maradt ott. Rítt az erdőőr felesége, meg a három-négy év körüli fiacskája, s kérlelte az uraságot, hogy ne verje tovább a szegény embert, hiszen nemhogy fát, de még gallyat sem adott az senkinek sem az uraság parancsa nélkül. Hanem az úr nem akart hinni neki. Miután halálba verte az erdőört, nekiesett a feleségének is, és addig ütötte, amíg az is holtan terült el. A gyermekecskét elkergette az erdőből, s azt mondta neki:

– Takarodj innen, menj, ahová látsz. Tartsd el magad, ahogy tudod. Majd ha nagyra nőttél, jöjj hozzám, s szolgáljál az apád helyén.

Elment hát a szegény Alexandru – mivelhogy ez volt a neve -, koldulva ment házról házra, faluból faluba, míg csak a Duna mellett egy halászhoz nem érkezett. Nem volt ez a halász, Isten tudja, miféle gazdag ember, csak a halászatból éldegélt. De mivel gyereke nem volt, Alexandrut örökbe fogadta. A halász kunyhójában élt a gyermek, amíg nagyra nőtt, s ő is megtanulta a halászat mesterségét, öreg lett ekkorra már a halász, s nem tudott többé halászni, de Alexandru becsületes gyermek volt, szorgalmas ember lett, s annyit megkeresett, hogy abból ő is, az öregember is s az öregasszony is nyugodtan megélhettek. Úgy adta azonban az Úristen, hogy meghalt a halász is meg a felesége is. S Alexandru egymaga maradt. Most már csak saját magának halászgatott. Azt lehetne hinni, hogy tán varázslat esett, mert mióta az öreg halász elhunyt, majdnem hogy hal nélkül maradt a Duna; megesett, hogy szegény fiú egész nap járt-kelt, s a hálója egy fia halat sem fogott. Kiveti egyszer a hálóját a Dunába, nagy nekikeseredve, s igen éhesen, de hozzá se ment a hálóhoz másnap délig. Odamegy akkor, s kihúzza a hálót. Nem volt abban semmi más, csak egy márna, de igaz, hogy az nagyon szép volt. No, kézbe veszi, s viszi a kalibába, hogy megtisztítsa s szépen megsüsse, mivel az éhségtől már majdnem elalélt szegény. Hanem, amikor fel akarja hasítani, kicsúszik a márna a kezéből, s amint a földre pottyan, abban a nyomban olyan gyönyörűséges leányzóvá változott, mintha napsugárból szótték volna, s olyan szép ruhája volt, mint egy tündérnek: az inge fehér, mint a tej, sárga, piros, kék selyemvirágokkal kihímezve, katrincája volt, mint a mi leányainknak, virágos az is, szép mellrevalója volt, s a haja a hátára hullott.

– Ne hasítsál fel, Alexandru – mondta a leány -, mert úgy rendelte az Úristen, hogy én a te hitvestársad legyek.

– Hogy is vágnálak én fel, mikor azt látom, hogy olyan ember vagy te is, mint én? – mondta Alexandru. – Én bizony azt hittem, hogy te márna vagy.

– Én a vizek tündére vagyok – felelte a leány -, s az Úristen rendeletére bújtam bele a te hálódba, a te javadra s más emberek javára a feleségednek kell lennem.

– Köszönöm, én Uram Istenem – szólalt meg újból Alexandru. – Mióta azt látom, hogy leány vagy, elmúlt az éhségem, el a keserűségem is.

– No, Alexandru, menjünk hát haza, oda, ahol te születted!

– Jaj, én kedvesem! Nem jó nekünk odamenni. Meglehet, hogy oda sem találnék. Kicsi voltam én, mikor eljöttem onnan; de ha éppen oda is találnék, nem mennék jó szívvel, mert hogy az az úr, akinél apám szolgált, olyan egy kegyetlen ember volt, hogy apámat, anyámat megölte, csupáncsak azért, mert úgy rémlett neki, mintha az ő erdejéből fát loptak volna el.

– Ne törődj vele, Alexandru, jöjj, menjünk. Mert úgy lesz az, ahogy az Úristen rendeli.

És el is mentek együtt abba az erdőbe, találtak is abban egy elhagyatott házikót, az a kaliba volt az, amelyben Alexandru született. Az asszony gyorsan valami vacsorafélét készített, vagyis hogy megsütötte azt a pár gombácskát, amit az erdőben leltek – megvacsorázták, s miután elmondották az estvéli imádságukat, lefeküdtek, és álomba szenderültek. Lefeküdtek, de bizony mindössze a csupasz kemence padkájára, hiszen nem volt másféle ruhabéljük, csupáncsak a rajtuk levő. Hanem – halljatok oda -, mikor reggel álmukból felserkentek, még pompásabb kastélyban találták magukat, mint az urasági udvarház volt, telisded-teli volt az mindenfélével, ami a megélhetéshez szükséges – volt böjtös étel, nem böjtös is -, s ez a kastély éppen ott állott az erdőben, a kaliba helyén. Megköszönték az Úristennek, s elkezdtek szertenézni a kastélyban, s mikor elemózsiát találtak, ebédhez is telepedtek.

Az uraság béresei minden áldott nap tízszer is kiszekereztek fáért ebbe az erdőbe, s mivelhogy az erdő a faluhoz közel volt, még jó időben haza is érkeztek.

Kimentek az erdőbe ezen a napon is, mikor áthajtottak azon a tisztáson, ahol a kalibának kellett lennie, látva maradt a szájuk a szépséges kastély láttán, amelyik tegnapról mára keletkezett. S a béresek csak körbebáméskodtak a kastély mellett mindaddig, amíg késő délután nem lett. Úgy elbáméskodtak, hogy csak akkor jutott eszükbe, hogy milyen gazdájuk van nekik, megrakták erre gyorsan a szekereket, ostorral hajtották az ökröket, hogy gyorsan hazaérjenek. Hanem bizony mégis későn érkeztek haza, már jó vacsoraidőben. Az uraság egy somfabottal várta őket a kapuban, s mikor melyik elhaladt mellette, olyat húzott annak a hátára, mintha zsákot püfölt volna. Mikor a legutolsó béres is a kapuhoz érkezett, megszólalt:

– Ne üss, uram, minket hiába, nem mi vagyunk a hibásak érte, hogy így megkéstünk. Mert halljad csak, az erdőben, ahol még tegnap – nem régebben – még csak az erdőőr lakatlan kalibája állott, ma csodálatosabb kastélyt leltünk, mint a nagyságos úré. S mi bizony úgy elbámultunk, úgy elcsodálkoztunk rajta, hogy nemcsak a nagyságos úr parancsát felejtettük el, hanem még az evés sem jutott eszünkbe. Pusztítson el bennünket az Isten, ha egy falatot is ettünk.

– Ugye – mondotta az úr, visszafojtva a haragját. – No jó. Holnap reggel menj el, s hívd ide azt a bitangot, aki az én tudtom nélkül házat merészelt építeni az én erdőmben. Idehívd hozzám. Megértetted?

– Meg, nagyságos úr!

És másnap a béres elment az erdőbeli kastélyhoz, és meg is mondta a benne lakó embernek, hogy a faluba hívják, a bojári udvarba.

– Hát most mit tegyek, feleségem? – kérdezte Alexandru az asszonytól.

– Mit tehetnél? Bizony el fogsz menni, mert én tudom, hogy a nagyságos úr nem fog megenni téged.

És Alexandru elment az urasághoz a faluba.

– Jó napot adjon Isten, nagyságos uram.

– Neked is. Mit keresel te itt? Miért jöttél?

– Azért jöttem, nagyságos úr, mivel egy bérese azt mondta, hogy nagyságos úr ideparancsolt engem.

– Jól van! Vagyis hogy te vagy az a gazember, aki az én erdőmben házat épített? Hogy merészeltél te ilyesmit elkövetni?

– Bizony azt éppen a nagyságos úr parancsolta volt nekem. Emlékezzék csak rá, mikor apámat, anyámat megölte, mikor azt mondta nekem, menjek amerre látok, s majd ha megnövök, jöjjenek vissza a nagyságos úr szolgálatába az apám helyére. No hát, én ehhez tartottam magamat, abba a kalibába költöztem vissza tegnapelőtt a feleségemmel, ahol születtem volt. Nem én vagyok a hibás benne, hanem az Úristen rendelte úgy, hogy éjszaka az a kaliba egy pompás urasági házzá változzék.

– Menj, s holnap reggelig a házadtól lefelé terjedő egész erdő legyen levágva. A tuskók mind kiszedve, a helyük felszántva. Vesd be apró szemű kukoricával, a kukorica reggelre éri meg, s abból hozzál nekem apró szemű kukoricalisztet, hogy puliszkát főzzenek belőle nekem ebédre. Megértetted?

– Ugyan, hogy volna lehetséges ilyesmit véghezvinni, uram?

– Hallgass, lódulj. S ha holnap reggel nem jössz ide úgy, ahogy megparancsoltam, nem ott fog ülni a fejed, ahol most, hanem a lábaid elé tétetem.

Elindult Alexandru haza nagy keservesen. Az asszonya várta a kiskapuban.

– No, ugyan biz a, miért hívatott?

– Jaj, Uram Istenem, meg akar ez gyilkolni bennünket is éppen úgy, ahogy apámat s anyámat is megölte.

– Hogy, ugyan biz a?

– Hát csak úgy, kedvesem, hogy megparancsolta nekem, hogy holnap reggelig az egész erdőt, ami a házunktól lennebb terül el, vágjam ki, szedjem ki a tuskókat, a helyét szántsam fel, vessem be apró szemű kukoricával, a kukorica reggelig nőjön is meg, érjen is meg, s én abból vigyek neki puliszkalisztet, hogy holnap abból ebédeljen.

– Ne gyötörd azért magadat, lelkem párom, úgy lesz az, ahogy az Úristen rendeli.

Mikor eljött az este, megvacsoráztak, az Úristenhez fohászkodtak, és lefeküdtek. Reggel aztán az asszony felköltötte az embert, és azt mondta neki:

– No, láss hozzá, s vidd el az uraságnak az ebédrevaló puliszkalisztet.

Alexandru fel is kelt, s ameddig a szem a hegyoldalon lefelé a ház alatt elláthatott, ott, ahol tegnap az az óriási erdő terült el, most csupáncsak szépséges, apró szemű, megérett kukoricás feküdt. Az átalvető egyik felébe szemeskukoricát, a másikba apró szemű kukoricalisztet tett az asszony. Álmélkodott Alexandru, megköszönte az Úristennek, s elment a faluba az urasághoz.

– Jó reggelt adjon az Isten, nagyságos úr.

– Neked is, Alexandru. No hát elhoztad az apró szemű kukoricalisztet?

– Hoztam, uram. Egy átalvető lisztet, s egy átalvetőnyi szemet.

– És milyen a vetés, ahol az erdő terült el?

– Szép, nagyságos úr. Az Úristen megengedte, hogy éppen úgy teremjen, ahogy maga parancsolta.

– Jól van, Alexandru, jól van. Most aztán holnap reggelig a házad felett levő erdőt mind irtsd ki. A földet műveld meg, rajta a szőlőt kétszer kapáld meg, s aztán reggelre onnan nekem érett szőlőt hozzál.

– Jaj, nagyságos uram, hogy lehetne ilyesmit egy éjszaka művelni? Csak magával az irtással sem végeznék egy esztendő alatt. Még akkor se, ha mellettem legalább száz munkás volna. Aztán a szőlőskert, hiszen tudja azt a nagyságos úr, hogy azzal három-négy év alatt is alig lehet annyira jutni, hogy teremjen!

– Hordd el magad, bitang gazember! Ha holnap reggelig véghez nem viszed, amit neked megparancsoltam, kitöröllek az élők sorából!

Megint igen elkeseredetten bandukolt haza Alexandru, elmondta az asszonynak a földesúr újabb parancsát.

– Egyet se búsulj, Alexandru, mert az fog történni, amit az Úristen rendel.

S hát mikor másnap reggel felkelt, a házától felfelé elterülő helyen egy olyan szépséges szőlőskert keletkezett, hogy ember olyat a két látó szemével még sohasem látott. Minden sorban érett szőlőfürtök, akkora szemekkel, mint egy-egy malac. Alexandru újból megköszönte az Úristennek, leszedett egy kosárára valót, hogy a bojárnak vigye.

– No látod, hogy végbe tudtad vinni! Csakhogy kutya disznó vagy, s a munkát kerülni akarod

– mondta a bojár, mikor meglátta, amint a szőlővel belépett.

– Nem én bűnös ember tettem ezt, hanem az Úristen az ő felséges erejével – felelte Alexandru.

Az úr pedig így szólott:

– Bánom is én, hogy kivel dolgoztál, kivel nem, elég, hogy a parancsodat teljesítetted. Most aztán lódulj az istállóba. Vigyed a két bivalyt onnan a bikához, holnap reggelre megelljen az a

két bivalytehén. Ott legyen a borjú alattuk, fejd is meg őket, hozz nekem kávéba való tejet a bivalyoktól. Érted?

– Érteni értem, uram. De hogy lehetne ilyesmit művelni? Hiszen jól tudja azt a nagyságos úr, hogy a bivaly tehén egy esztendeig vemhes.

– Fogd be a szájadat, te bitang – mondta az úr -, s takarodj, de hamar, mert nincs vesztegetni való időm. Ha nem jelentkezel reggelre, hogy megborjazzak a bivalyok, tudod, hogy mi vár rád. Nagy szomorúan mendegélt haza Alexandru. Hajtotta maga előtt a bivalyteheneket. Az asszony elébe sietett:

– Ejnye, tán csak nem ajándékozott meg bennünket a bojár uraság ezekkel a bivalytehenekkel, te Alexandru?

– Ó, én Istenem, ez a bojár mégiscsak a fejünket veszi, te asszony.

– Ejnye, na! Hát miért vagy ismét így nekikeseredve?

– Hogyan lennék. Hallgass ide: vigyem el ezeket a meddő bivaly teheneket a bikákhoz. De reggelig ezek meg is elljenek, s tejet is vigyek tőlük, bivalytejet a kávéjának. Tiszta lehetetlenség ez!

– Ne szólj így, kedves párom, mert úgy lesz az, ahogy az Úristen rendeli. Jöjj, ebédelj meg, pihenj le egy kicsit, aztán majd elviszed a teheneket a bikához. Aztán meg mindent a fölséges Úristen akaratára bízunk.

Szegény Alexandru megebédelt, elemózsiát tarisznyált, s elhajtotta a teheneket a bikához éppen a harmadik faluba, mert közelebb nem volt bika, s vacsoraidő tájban érkezett haza. Falt valamit estebédre, s amilyen fáradt volt, úgy aludt virradatig, mint a zsák. Akkor az asszony felébresztette:

– Kelj fel, Alexandru, menj a bivalytehenekkel az udvarra, mert a nagyságos úr felkel, s a kávéjához kell a tej neki.

Alexandru felkelt, s kiment az istállóba. S hát, a bivalytehenek megellettek, két szép kicsi borjú volt alattuk, feketék, mint két ördögfióka, az anyjuk tőgye meg tele tejjel. Megköszönte Alexandru az Úristennek, behajtotta a teheneket a faluba, a bojár udvarára. Nagy hosszú pipájával a tornácon ült éppen az úr.

– Itt vagy, Alexandru?

– Én itt, nagyságos úr.

– Na látod, hogy nem is volt olyan nehéz az a parancsolat, amit néked adtam. Tudtam én, hogy félelmedben készségesen teljesíted te az én parancsaimat. No, most még csak egy parancsot adok neked. Ha ezt is teljesíted, békében hagylak. De ha nem, úgy kitekerem a nyakadat, mint egy csirkének.

– Hát mit kell még megtennem, nagyságos uram?

– Hozd el az Úristent ide ebédre hozzám, hallod? Ebédre hozd el nekem. Tovább ne is tétovázz, hordd el magadat. Addig a híredet se halljam, míg ide nem hoztad az Úristent.

– Hogy gondolhatnék én, szegény bűnös ember, ilyesmire?

– Hallgass, pusztulj!

Soha még így el nem szomorodott Alexandru, s ment hazafelé. A felesége éppen egy szépséges kicsi fiúcskát szült neki, de olyan szépet, hogy a császár gyermeke sem volt annál különb. Mikor meglátta nagy búbanatosan Alexandrut, megkérdezte tőle:

– Ismét el vagy keseredve, Alexandru?

– Jaj, hogy is ne volnék. Hallgass csak ide, feleség: mikor már azt hittem, hogy azokat az emberfeletti követeléseit abbahagyja, mikor már megköszöntem az Úristennek, hogy megsegített, s a bojár minden parancsát teljesíthettem, még kegyetlenebb parancssal állott elé.

– Miféle parancssal?

– Jaj, Uramisten, jaj, lelkem feleségem! Még attól is reszketek, hogy csak rá gondoljak ennek a pogány uraságnak örült parancsolatjára: azt mondta, hogy az Úristent hozzá, ahhoz a pogányhoz vigyem el ebédre!

– Hát bizony szíinigaz, hogy ez nagy dolog, Alexandru. De azért ne emésszed magad szerfelett. Jó gondviselő az Úristen, majd eligazítja. Te csak láss neki, faljál valamit. Végy elemózsiát magadhoz, keljél útra, s mindaddig menj, míg valahol az Úristennel nem találkozol. Mondjad el neki, hogy mit parancsolt a bojár. A mennyeknek ura sokkal könyörületesebb, mint ezek a földi uraságok.

Így is tett Alexandru: evett, amit evett, elemózsiát vett magához, kapta a vándorbotot, s neki az útnak. Addig ment, mendegélt, míg egy nagy folyóhoz nem érkezett. Át is kelt volna rajta készséggel, de nem volt azon sem híd, sem csónak – nem mert átúszni rajta, mivelhogy a víz igen széles vala. Gondolkodóba esett, hogy ugyan mit tegyen. Ekkor a víz megkérdezte tőle:

– Miért állsz itt, te ember?

– Én azért – felelte -, mivel a túloldalra kéne mennem, s nincs itt se híd, se csónak, s úszva félek nekivágni.

– S ugyan hová még, te ember?

– Én oda, s addig, amíg rá nem találok a fölséges Úristenre. Mert nagy dolgot kell neki mondanom.

– Na, akkor én átalviszlek. De kérdezzed meg az Istent, miért nincsen bennem se hal, se béka, se semmiféle élőlény.

– Na, én meg is fogom kérdezni.

Akkor a folyó egybe kétfelé nyílt, s Alexandru a víz közepén úgy átalment, mintha egy kukoricás ösvényen menne.

Átért a túlsó partra, s ment folyton s mindaddig, míg egy nagy mezőre talált, ahol a fű derékig ért. Volt ott egy nagy, hatalmas marhacsorda. De olyan soványak voltak azok, hogy a bőr lötyögött a csontjukon, csak úgy támolyogtak a gyengeségtől. Elámult Alexandru igen erősen ezek láttán, hogy lehessen az, hogy ezek a nagy ökrök ilyen jó nagy legelőn a soványságtól majd leesnek a lábukról.

Hanem azért csak ment tovább, míg csak egy nagy, homokos mezőhöz nem ért. Azon a mezőn csak itt-ott volt egy-egy fűszál, s ott aprócska ökrökből álló csordát látott. Hanem azok az ökrök szépek, kövérek voltak, olyanok, hogy azt hitte volna az ember, majd szétrepednek a kövérségtől.

No, ezen a látványon még jobban elcsodálkozott Alexandru, de azért tovább ment, míg csak egy nagy erdőbe nem érkezett. Rengeteg gyümölcs s vetés volt ott, s a fákon hatalmas madarak rikoltoztak, ahogy a torkukon kifért:

– Jaj nekünk, jaj nekünk! Rosszat értünk, rosszat érünk, rosszat fogunk érni! – Mivelhogy ezek a madarak éhségükben rikoltoztak.

Alexandru továbbment, és egy bozótos részre érkezett, ahol csak legfennebb itt-ott termelt egy-egy mogyoró. Ott bezzeg ezer és ezer madár csiripelte, énekelte: – Jó dolgunk volt, most is jó van, még jobb sorsot érünk ezután. Mert jóllaktunk!

Elsodálkozott Alexandru ezen a látónivalón is, de csak ment tovább mindaddig, míg a fölséges Úristen udvarához nem érkezett. Nagy alázattal lépett be oda, s köszönt becsülettel, ahogy tisztességes emberekhez illik.

Az Úristen jóindulattal s jóságos szavakkal fogadta, mint egy valóságos édesanya, s aztán megkérdezte, hogy ugyan bizony, miért jár-kelet annyit a világban.

– Ó, Uram Isten, borzalom azt még csak kimondani is.

– Mondd meg, gyermekem, hiszen előlem úgysem rejtheti el a gondolatát senki sem.

– Hát, hogy megmondjam, Uram, engem az az úr küldött el, akinek a földjén a házam áll, azt mondta: jöjtek, s hívjalak meg hozzá ebédre.

– Jól van, gyermekem. Mikor hazaérsz, mond meg neki, hogy akkor megyek el én hozzá, mikor végbeviszi azokat, amiket te tettél meg.

– De ha ezt megmondom, nem fog engem megölni, Uram?

– Ne félj, hanem mond csak el nekem, mit is láttál, míg elindultál hazulról, végig az utadon.

– Sokat láttam, Uram: először egy nagy víz mellé érkeztem, nem volt se hídja, se csónakja, nem tudtam, hogy keljek át rajta, de a víz, mikor megmondottam, hogy az utam hová vezet, utat

nyitott nekem, és úgy mehettem rajta keresztül, mint a szárazon. Megkért azonban engemet rá, hogy kérdezzek meg tégedet, miért nincsen benne sem hal, sem béka, de még csak egy fia élőlény sem.

– Megmondom én azt neked, fiam, hanem te addig ne mondd meg neki, míg téged ismét által nem viszen. Ott azért nincsen hal, sem béka, sem más élőlény, mert egyetlenegy ember sem fulladott beléje. No, hanem még mit láttál?

– Láttam, Uram, egy mezőt, derékig érő selymes fűvel, egy nagy ökörcsorda legelt azon, de a soványságtól csak úgy támoltyogtak a lábukon, s én erősen csodálkoztam, hogy lehet az, hogy azon a jó legelőn olyan soványak legyenek.

– Azok, fiam, azok a gazdag bojárak, akik hébe-hóba adakoznak is, és vendégeskednek is, de csak egymást becsülik és vendégelik meg, s aztán mikor a vendégek szétoszlanak, megbánják, hogy mennyit költöttek. No, hanem azután mit láttál még?

– Láttam, Uram, egy homokos mezőt. Merő homok meg kavics volt. Csak itt-ott nőtt rajta egy fűszál, volt azon egy apró ökörcsorda, de olyan kövérek és szépek voltak, hogy alig tudtam otthagyni őket.

– No látod, gyermekem, ezek azok a szegény emberek, nyomorult jobbágyok, akiknek nincs egyebük, csak amit elvetemült gazdáik vetnek nekik. De azok, mikor halotti tort ülnek vagy vendégséget csapnak, az asztalukhoz gyűjtenek minden szűkölködőt és szegényt, s ebben nekem örömem telik. Ezért aztán gyönyörűségben van részük itt a másvilágon. No de gondolkozz csak, mit is láttál még azután?

– Mikor még errébb jöttem, Uram, láttam sok nagy gyümölcsfát, szép gyümölcsökkel, közöttük mindenféle fajta veteményt. De a fákon rusnya, felborzolt tollú madarak gubbasztottak, s azt rikoltoztak, ahogy a torkukon kifért: “Rosszat értünk, rosszat érünk, rosszat fogunk érni, éhen fogunk halni!”

– No lásd, gyermekem, ezek azok a zsugoriak, akiknek mindenük megvan, ami csak kell nekik, de nemcsak hogy semmit sem vetnek a szűkölködőknek, hanem még ők sem esznek annyit, hogy jóllakjanak, s a munkások bérét elvonják. Ezért ezen a világon az éhség miatt fognak jajveszékelné. Hát láttál-e még valamit az utazásod alatt?

– Láttam, Uramisten, még egy cserjést is. Abban csak itt-ott ha volt egy-egy mogyoró, de ezer és ezer madár tartózkodott benne, s azok azt csiripelték, azt dalolták: “Jól éltünk, jól élünk, jól is fogunk élni, mert semmink sem hiányzik!”

– No lásd, gyermekem, ti vagytok ezek a madarak, munkásemberek. Akik dolgoztok reggeltől estig, sokszor étlen-szomjan, csak hogy a munkátokból tudjatok valamit szerezni. Most pedig menj, gyermekem, haza. Vár téged otthon az asszonyod és a gyerek.

S hálát adván az Úristennek, megindult Alexandru hazafelé.

Mikor ahhoz a nagy vízhez ért, a folyó megkérdezte tőle:

– No, megmondotta-e hát neked az Isten, mi az oka annak, hogy nincs bennem se hal, se békafi?

– Meg.

– Nos, hát mit mondott, mi az oka?

– Vigyél át, majd akkor megmondom neked.

És a víz ismét átvitte a túlsó partra, vagyis hogy kétfelé vált mindaddig, míg csak a túloldalra át nem kelhetett, jóllehet onnanfelől errefelé soha még embert nem engedett át, mivel senki sem kérte rá, hogy arrafele vigye. Mikor Alexandru már a túlsó oldalra érkezett, azt mondotta neki:

– Azt mondotta az Úristen, hogy tebenned azért nincsen sem hal, sem béka, sem semmiféle élőlény, mert vizedbe nem fullasztottál még egyetlen embert se.

Akkor a víz megduzzadt, kicsapott a partokra, s már-már megfullasztotta Alexandrut. De Alexandru megfutamodott előle, és így szólt hozzá:

– Hát nem szégyelled magadat, hogy éppen engem akarsz megfullasztani? Mivel én mondtam meg neked, hogy a felséges Úristen mit felelt?

Elszégyellte erre a folyó magát, visszahúzódott a medrébe, s mondta:

– Ha ezt hamarabb tudtam volna, bizony nem szabadultál volna meg a hullámaimtól.

Most aztán Alexandru egyenesen a bojár házába ment. Mire odaért, éppen alkonyodott.

– No, meghívtad-e? – kérdezte a bojár.

– Meg – felelte Alexandru.

– S eljön?

– El, egészen bizonyosan eljön, ha a nagyságos úr végbeviszi azokat a dolgokat, amiket én megtettem. Addig azonban nem.

Mikor az uraság meghallotta Alexandru merész szavait, olyan erős méregre lobbant, hogy megparancsolta szolgálainak, hogy nyakától talpáig vasba verjék, vaspántba szorítsák, dugják be egy pincébe, zárják be, hogy el ne menekülhessen, mert ezért a hallatlan vakmerő szavaiért reggel felakasztatja.

Ott töltötte Alexandru az egész éjszakát az Istenhez szóló fohászkodásban.

Mikor már úgy reggel felé járt az idő, az Úristen megjelent a pince ajtajában, és kiáltott:

– Alexandru, itt vagy-e?

– Itt, Uram.

– Jöjj hát ki!

– De nem tudok, mert nyakig vasban, örvben vagyok.

– Rázd meg magad egy kicsit.

És ahogy megmoccant Alexandru, egyszerre úgy lehullottak róla a vasak, mintha elrothadtak volna, és az ajtó magamagától kinyílt, és ő kiment rajta, és megköszönte az Úristennek, hogy megszabadította.

– No, Alexandru – mondotta az Úristen -, hát a bojárhoz menjünk-e ebédre, vagy inkább hozzád?

– Menjünk bizony előbb énhozzám, lesz még időnk rá, hogy elmenjünk hozzája azután is.

És elmentek Alexandru házába, örvendezett az asszony meg a kicsi gyerek, hogy újra láthatják egymást, de örvendett bizony Alexandru is, hogy békességben hazatérhetett az övéihez. S meghagyta az asszonynak, hogy ebédet készítsen, mert íme, ma maga az Úristen lesz náluk ebédre.

És az asszony neki is fogott, hogy elkészítse azt az enivalót, amit a legjobban tudott készíteni.

Ebéd után azt mondta az Úristen nekik:

– Tudjátok meg, hogy a bojár ebben a pillanatban pukkad meg mérgeiben, mivelhogy nem talált téged a pincében, hogy felakaszthasson. Mától kezdve többé nem vagy jobbágy, hanem úr vagy a házadban. S rövid időn belül egyetlenegy jobbágy sem lesz többé a földön.

És így is történt: a jobbágyság megszűnt, de a legeslegelső, aki a jobbágyságból felszabadult, Alexandru volt és felesége, a vizek tündére. S ők ma is élnek, ha meg nem haltak.

<https://mesebazis.com/vizek-tundere/>

A tavitündér - népmese

Jakob Grimm - Wilhelm Grimm Grimm legszebb meséi - Móra Ferenc Könyvkiadó Budapest - 1965

Élt egyszer valaha régen egy molnár a feleségével. Szerették egymást, boldogan éltek, jól ment a soruk, évről évre gyarapodott a vagyonuk. Hanem a balszerencse többnyire loppal jár, s orvul csap le az emberre. Így történt a molnárral is: egyszerre csak elkezdett apadni a vagyonkája, addig-addig, míg a végén már-már elűszott a malma is, amelyben lakott. Ott tartott a szerencsétlen, hogy napról napra azt várta, mikor verik meg a dobot az udvarán, mikor árverezik el a feje fölül a tetőt. – Koldusbotra jutunk, mehetünk világgá – sóhajtozta sokszor. Szegény már aludni sem tudott, elvette a sok gond az éjszakai nyugodalmát. Jóformán a szemét sem hunyta le, csak töprengett, emésztette magát, és forgolódott keservesen az ágyában. Egyszer egy hajnalon már napkelte előtt talpon volt; gondolta, kimegy egy kicsit a szabadba, hátha így könnyíthet valamicskét a szívéen. Ide-oda barangolt a környéken, s éppen akkor ért fel a malomgátra, amikor az égen felragyogott az első napsugár. Abban a pillanatban a molnár mintha valami lágy csobbanást hallott volna a tóban. Meglepődve megfordult: hát egy szép lány

emelkedett ki a szeme előtt a vízből; finom, szép kezével összefogta a haját, s ez a sűrű haj kétoldalt leomlott, egész habfehér testét beborította. "Ez a tó tündére!" – gondolta a molnár, és félelmében moccani sem mert. A tavitündér azonban rámosolygott, lágyan csengő hangon a nevéen szólította, és megkérdezte tőle, miért olyan szomorú. A molnár eleinte csak hallgatott, de a tündér addig biztatta, addig bátorította, míg a végén megemberelte magát, és elmondta a bűjät-baját. – Azelőtt jó módban éltünk, most meg olyan szegények vagyunk, akár a templom egere! – Légy nyugodt – mondta a tavitündér –, gazdagabbá és szerencsésebbé teszek, mint amilyen valaha is voltál. Ennek fejében csak egyet kell megígérned: azt, hogy nekem adod az első újszülöttet, amelyik a házban látja meg a napvilágot. A molnár azt gondolta magában: "Ugyan mi más újszülött lehetne otthon, mint egy kutya- vagy egy macskakölyök!" Ráállt az alkura, a tündér pedig alámerült a tóba. A molnár egészen megvigasztalódott, sietett haza a malomba, hogy elújságolja a feleségének, milyen szerencse érte, s hogy véget értek már a rossz napok, letelt a hét szűk esztendő, s megint jólét köszönt rájuk. Hát amint befordul a kapun, szalad elébe vidáman a szolgálólány, és már messziről lelkendezve kiabálja: – Molnár uram! Molnár uram! Örvendezzék! Nagy újság van a házban! – Ugyan mi? – kérdezte a molnár. – Negyedórája sincs még, hogy a molnárné asszony gyönyörű kisfiú hozott a világra! A szerencsétlen molnárt mintha villám sújtotta volna. Csak állt, állt szegény feje, és elsötétült előtte a világ. Lám, rászedte az álnok tündér; előre tudta, hogy fia fog születni, és fondorlatosan elcsalta tőle! Leszegett fejjel lépett oda a felesége ágyához. – Talán nem is örülsz ennek a szép gyerekeknek? – kérdezte az asszony neheztelve, ahogy meglátta az ura szomorú képét. Erre a molnár leült az ágya szélére, tenyerébe hajtotta a homlokát, és akadozva, könnyeivel küszködve elmesélte, mi történt vele, mit ígért a tavitündérnek. – Mit ér a szerencse, mit ér a gazdagság, ha el kell veszítenem édes egy fiacskámat?! – kesergett. – De hát mit tehetek? Még aznap eljöttek a rokonok szerencsét kívánni. A molnár nekik is elmondta a dolgot, tőlük is tanácsot kért, de azok csak a vállukat vonogatták, nem tudtak mit mondani, csak azt nézték, hogy minél előbb elbúcsúzhassanak; iparkodtak kifelé, akár egy halottasházból. A molnárékra pedig jó napok virradtak. Amihez a gazda hozzákezdett, minden sikerült neki. Konyha-kamra mintha magától telt volna meg, és éjszakánként megfiadzott a ládafiában a pénze. Hamarosan gazdagabb lett, mint valaha. De akármilyen jó módba jutott is, nem tudott igazán örülni neki. Egyre gyötörte a szívét az ígélet, melyet a tavitündérnek tett. Valahányszor a tó mellett vitt el az útja, mindig elfogta a félelem, hátha felbukkan a tündér, és figyelmezteti az adósságára. A kisfiúnak pedig a világért sem volt szabad a partnak még csak a tájékára sem mennie. – Vigyázz – mondogatta neki az apja –, veszedelmes hely az: egyszer csak kinyúlik a vízből egy kéz, és leránt a mélybe! Nem is ment a fiú soha arrafelé; de a tündér sem mutatkozott többé. A molnár

kezdett lassacskán megnyugodni. Teltek-múltak az évek, a gyerek szép legénykévé serdült, és beállt tanulni egy vadászhoz. Jól kitanulta a mesterségét, derék vadász lett belőle, s a falusi földesúr szívesen a szolgálatába fogadta. Lakott abban a faluban egy szép, szemrevaló, becsületes leány. Ez nagyon megtetszett a vadásznak. Egyre csak ott sétálgatott az ablaka alatt, aztán egy szép napon beállított hozzá egy nagy csokor virággal, és megkérte a kezét. A lány igent mondott, és hamarosan megülték a lakodalmukat. A földesúr nászajándékkul takaros kis házat adott a fiataloknak; s ettől fogva ott éltek boldogan, békességben, szíves szeretetben. Történt egyszer, hogy a vadász egy szép karcsú őzet vett üldözőbe. A vad kifutott az erdőből a szabad mezőre, de a vadász utána iramodott és lelőtte. Örült neki, mert ritka szép állat volt; nyomban nekiállt, és megnyúzta a. késével. Munka közben véres lett a keze; nem akart így beállítani a feleségéhez. "Még megijedne azt hinné, megvágtam magamat" – gondolta. Ott volt a közelben a tó, ezüstösen csillogott a tükre, félkörben nádas zöldellt körülötte, elől pedig szép gyepes parttal lejtett színéig a mező. Odább pedig a malomgátat lehetett látni meg a malom mohos tetejét; de ott hosszú esztendőök óta más örölte a búzát, mert az öreg molnár feleségestül a sírban nyugodott már. A fiatal vadásznak eszébe sem jutott, hogy ehhez a tóhoz neki hajdanában még csak közelíteni sem volt szabad. Ledobta a vad lenyúzott bőrét a gyepre, beszúrta a földbe a vadászkését, melléje letette a táskáját, s odalépett a vízhez, hogy lemossa a kezét. Abban a pillanatban, amint az ujját belemártotta, felbukkant a tóból a tündér. Gyöngyöző kacagással megrázta hosszú haját, nedves két karját a vadász nyakára fonta, és olyan gyorsan lerántotta magával a mélybe, hogy a hullámok tüstént összecsaptak felettük. Nemsokára beesteledett, de a kis falusi házban hiába várta a vadászt a felesége. Minél tovább várt, annál jobban elfogta szívét a szorongás. Ha az ember aggódik valakiért, sok minden megfordul az eszében. Szegény asszony is vissza-visszagondolt most arra, amit az ura mesélt neki téli estén a gyerekkoráról: a fondorlatos tavitündérről meg arról, hogy az édesapja sosem engedte a tó közelébe. Nagy aggodalmában végül is fölkerelkedett, és kiment a tóhoz. S ott meg-találta földbe szúrva az ura vadászkését és mellette a vadásztáskát. Most már nem is kételkedett benne, hogy bekövetkezett a szerencsétlenség: a tavitündér valóra váltotta a réges-régi ígétét, és eljött az uráért. Jajgatva, kezét tördelve hívogatta kedvesét, de hiába, nem felelt neki más, csak a gyenge visszhang. Átfutott a tó túlsó partjára, hajlítgatta szerte a sűrű nádat, végigszaladt a malomgáton, s egyre az ura nevét kiabálta, de hasztalanul. Akkor átkozni kezdte a tavitündért, arra sem jött azonban válasz. A tó tükre meg sem rezzent, csak a félhold bámult rá mozdulatlanul a vízből. Szegény asszony még futkosott egy ideig reménytelenül a tó körül, hol hangosan kiáltozott, hol csöndesen zokogott; végül kimerült, ereje fogytam a földre hanyatlott és elaludt. Álmában meredek sziklák közt kúszott fölfelé. Kezét túske tépte, lábát inda

béklyózta, arcát eső verte, hosszú haját heves szél zilálta. Végre felért a tetőre s ott egyszeriben egészen más kép tárult eléje. Az ég kéken ragyogott, a lágy levegő szinte simogatta; szelíd lejtő ereszkedett lefelé, tarka virágos mező zöldellt előtte, s annak a közepén takaros kis kunyhó állt. Odament a kunyhóhoz, és benyitott. Fehér hajú öregasszony üldögélt benne, és barátságosan feléje bólintott. Szegény asszony ebben a pillanatban fölébredt. A nap már fönt állt az égen, körös-körül mosolygott a határ; csak az ő szíve volt tele szomorúsággal. Eltökélte magában, hogy amit álmodott, meg is fogja tenni; nekiindult a nagy hegynek, hátha ott kap valami jó tanácsot, hiszen úgy szerette a férjét, hogy a világ végére is elment volna érte. Nagy, keservesen felkapaszkodott a sziklák közt a meredeken, és fent a tetőn úgy talált mindent, ahogyan álmában látta. Az öregasszony szívesen fogadta, leültette, és így szólt hozzá: – Bizonyára valami nagy baj ért, hogy eljöttél hozzám az én magányos kunyhómba. Az asszony sírva mesélte el neki szomorú történetét. – Vigasztalódjál meg – mondta az öreg –, majd én segítek rajtad. Itt van egy aranyfésű; várd meg, míg telihold lesz, akkor menj ki a tóhoz, ülj le a partján, és fésüld meg vele hosszú fekete hajadat. Mikor elkészültél, tedd a fésűt a partra, meglásd, mi történik. Az asszony hazament, de bizony nagyon lassan telt az idő teliholdig. Végre aztán feljött a fényes korong az égre. Az asszony kiment a tóhoz, leült a parton, fésülni kezdte hosszú fekete haját az aranyfésűvel; mikor elkészült, letette a fésűt a partra. Nem sokat kellett várnia: zúgni kezdett a víz, majd egy hatalmas hullám tornyosult fel, kicsapott a partra, és elragadta a fésűt. Abban a percben, ahogy a fésű elsüllyedt, kettévált a víz, és a vadász feje a tó tükre fölé emelkedett. Egy árva szót sem szólt, csak szomorúan ránézett a feleségére. Azon nyomban előzúdult egy második hullám, és elborította. Aztán ismét elnyugodott minden; a tó megint olyan sima volt, mint annak előtte, csak a telihold ábrázata csillogott a színén. Szegény asszony szomorúan tért haza, de aznap éjszaka újra látta álmában az öregasszony kunyhóját. Másnap reggel ismét útra kelt, s elpanaszolta bűjút-baját a bölcs vénségnek. Az egy aranyfurulyát adott neki, és azt mondta: – Várd meg amíg fölkel a telihold, akkor fogd a furulyát, ülj ki a partra, és fújj el rajta egy kis nótát: aztán ha vége a dalocskának, tedd le a furulyát a partra, meglásd, mi történik. Az asszony megint szóról szóra megfogadta az öregasszony tanácsát. Alig tette le a furulyát a fűvenyre, zúgni-búgni kezdett a tó, egy hatalmas hullám csapott ki a partra, és elragadta a furulyát. A következő szempillantásban kettévált a víz, és megjelent a vadász, de már nemcsak a feje, hanem derékig az egész ember. Epekedve tárta ki karját a felesége felé, de hiába, ismét feltornyosult egy második hullám, és magával sodorta a mélybe. "Jaj, mit érek vele – sóhajtott a szegény asszony –, ha csak megpillantom az én édes-kedvesemet, de mindjárt el is veszítem!" Szívét megint előntötte a bánat, de álmában harmadszor is megjelent az anyóka kunyhója. S ő harmadnap reggel újból útnak indult. A bölcs vénség most egy aranyrokkát adott neki

megvigasztalta, és azt mondta: – Még nem tettünk meg mindent, amit lehet. Várd meg, míg a telihold feljön, akkor fogd a rokkádat, ülj ki vele a partra, fond tele a csévét; ha elkészültél, tedd a rokkát a víz közelébe, meglásd, mi történik. Az asszony megint rendre úgy tett mindent, ahogyan az öregasszony meghagyta neki. Mikor fölkelte a telihold, kiment rokkájával a partra, és szorgalmasan nekilátott a fonásnak, míg a len el nem fogyott és a cséve meg nem dagadt a fonáltól. Aztán letette a partra a rokkát. Abban a percben zúgni kezdett a tó, hevesebben zúgott, mint bármikor addig egy nagy hullám tornyosult föl rajta, kicsapott a partra és elragadta a rokkát. S akkor kibukkant a vízből a vadász feje, kiemelkedett egész teste, egy szempillantás alatt a parton termett, megfogta a felesége kezét, s futni kezdett vele. Hanem mögöttük egyszerre nagy zúgás támadt, a tó tükre tajtékot hányva fölemelkedett, és egy toronymagas hullám kicsapott a mezőre, mint az özönvíz. A menekvők már azt hitték, végük van. A haragos hullám már a sarkukat csapdosta; még egy lépés, és elnyeli őket. Akkor az asszony sikoltva segítségért kiáltott az anyókához. Abban a szempillantásban egyikük levelibékává változott, másikuk kecskebékává. Az áradat átzúdult fölöttük, de nem tudott kárt tenni bennük, csak messze-messze elsodorta őket egymástól. Mikor a víz visszahúzódott, az öreganyó ismét emberré változtatta őket. Csakhogy egyikük sem tudta, hová lett a párja; idegen emberek közé kerültek, akik még csak hírét sem hallották az ő hazájuknak. Egyik is, másik is nagy völgybe jutott, magas hegyek választották el őket egymástól. Hogy valahogyan megéljenek, elszegődtek mind a ketten birkapásztornak. Éveken át terelgették a nyájukat mezőről mezőre, és a szívük tele volt bánattal, vágyakozással. Egyszer aztán megint kitavaszkodott, kizsendült a föld rügyeztek a fák, s ők ismét kihajtották nyájukat a sarjadó mezőre. És valahogyan úgy történt, hogy éppen szemközt terelték egymással a birkáikat, egyikük lefelé a lejtőn, másikuk fölfelé a hegyoldalon. Egy lankás réten találkoztak. Nem ismerték fel egymást, de nagyon örültek mind a ketten: legalább most már nincsenek olyan egyedül. Ettől fogva együtt legeltették a nyájukat. Beszélni nemigen beszéltek, de a szívük mintha lassacskán egy kicsit megvigasztalódott volna. Egy este, éppen telihold volt, s a nyájuk már lepihentek, a hajdani vadász elővette a furulyáját, s elfűjt rajta egy szép szomorú nótát. A pásztorlány egyszeriben keserves sírásra fakadt. – Miért sírsz? – kérdezte a társa. – Hogyne sírnék, hogyne keseregnék! Hiszen akkor is ilyen szép telihold volt, amikor utoljára fűjtam ezt a nótát, és az én édes-kedvesem feje kibukkant a vízből! Akkor a vadásznak mintha hirtelen hályog esett volna le a szeméről: egyszerre megismerte az ő kedves feleségét. S ahogy a telihold belevilágított arcába, az asszony is megismerte őt. Megölelték, megcsókolták egymást, és olyan boldogok voltak, úgy örültek a viszontlátásnak, hogy ha akarnám, sem tudnám elmondani. A szó kevés ahhoz; csak a képzelet érhet fel ekkora boldogsághoz. <https://nepmese.hu/component/mtree/mesek/a-tavituender?Itemid=91>

Az égig érő paszuly Magyar Népmese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy szegény asszony. Annak volt egy fia meg egy kis tehénkéje. Egyszer úgy elfogyott az ennivalójuk, hogy el kellett a kis tehénkét hajtsák a vásárra, hogy eladják. Mondja az anyja a kisfiúnak: - Eredj, fiam, reggel hajtsd el. De vigyázz ám, hogyan adod el, nehogy károsak legyünk benne. El is hajtotta a fiú a vásárra, hát mindjárt akadt is vevője. Meg is csinálta a vásárt a fiú, elcserélte a tehenet egy szem paszullyal. Vitte haza a paszulyt a kisfiú, mutatja az anyjának, mit kapott. Az anyja sírt keservesen, hogy a tehénkét ennyiért adta oda. De a fiú vigasztalta: - Ne búsuljon, édesanyám, azt mondta az öregember, aki megvette a tehenet, hogy még most, este ültessem el, s meglátom, hogy mi lesz belőle. Elültette a kisfiú az ablak alá a kis kertbe a paszulyt, de még vacsorázni sem tudott, úgy várta, hogy mi lesz vele. Csak lefeküdt. Hát reggel, mikor felébredt, látta, hogy kikelt a paszuly. Kinéz az ablakon, de nem is látta a tetejét. Gondolta, kimegy, megnézi kívülről. Kiment s megnézte, de bizony őkegyelme hiába bámulta, nem látta a tetejét. Mondja az anyjának: - Na látja, édesanyám, mennyit ér a paszuly. Megyek, felmászom a tetejére. Az anyja mind kérte, hogy ne menjen, de mégis elment. Délfele elindult, s ment felfelé a paszulyon. Addig ment, mendegélt, már olyan magasságban volt, hogy szinte szédült. Akkor egyszer csak elérte az égboltot. Hát ott az égbolton volt egy kis nyílás. Bekukucskál a fiú, s lát ott valami világosságot. Azt gondolja magában: "A paszulynak elértem a tetejét, de most már szeretném megnézni, mi van ott benn." Összeszedte a bátorságát, s belépett az ajtón. Hát látja, hogy ott nem is messze van egy kis házikó. Gondolja magában: "Most már úgyis éjjel van, itt szállást kérek, s reggel megyek haza." Hát ahogy benyit, ott talál egy asszonyt. Felkérdi az asszony: - Hol jársz itt, te kisfiú, mikor az én uram a hétfejű sárkány? Ha meglát téged, rögtön megesz! Jaj, könyörgött a kisfiú, hogy bújtassa el, mert ő úgy fél a sárkánytól. Kérdi az asszony: - Éhes vagy te, kisfiú? - Jaj, bizony éhes én - felelte a kisfiú -, még tegnap se ettem semmit. Az asszony adott vacsorát a kisfiúnak, a kisfiú megköszönte szépen a szívességet. - Namármost gyere, rögtön bújjál el, mert jön haza az uram, s ha meglátja, hogy itt vagy, mind a kettőnket megöl. De hová? - gondolkozik az asszony. Hova bújtassa el a kisfiút? Gondolja magában, behozza a dagasztóteknőt, beteszi az ágy alá, s aláborítja a kisfiút. Álmos volt a kisfiú, de úgy meg volt ijedve, hogy nem mert elaludni. Hát mikor üti az óra a tizenkettőt, támad nagy dörömbölés, zúgás. Jön haza a hétfejű sárkány, hoz egy fekete tyúkot a hóna alatt. Leteszi az asztalra, s mondja: - Toj egyet! Hát rögtön tojt a tyúk egy aranytojást. A sárkány megint rákiáltott. - Toj még egyet! Ameddig mondta a sárkány, addig mindig tojt a tyúk. De a sárkány nagyon éhes volt. - Asszony, vacsorát ide! - kiabálta. Ad az asszony vacsorát, vacsorázik a sárkány. Mikor

megvacsorázott, azt mondta a feleségének, hogy adja oda a muzsikáját. Amint ott muzsikál, egyszer csak elkezd szaglálni. - Te asszony, miféle idegen szag van ebben a házban? - Csak nyugodjék, lelkem, muzsikáljon, nincs itt semmiféle idegen. - Dehogynincs. Nekem rögtön add elő, mert különben téged is széjjeltéplek. Az asszony addig csitította, amíg belenyugodott, s amint ott muzsikált, egyszer csak elérte az álom, s ahogy ott ült a karszékben, szép csendesen elaludt. Még nem is horkolt. Gondolta magában az asszony, jó lesz neki is lefeküdni, mert mindjárt megvirrad, s még nem is aludt. A kisfiú, mikor észrevette, hogy mind a ketten elaludtak, kibújt a teknő alól, hóna alá fogta a fekete tyúkot, a másik kezébe a muzsikát, s gyerünk, szaladt vele ki a házból. Szaladt. Mikor jött volna be a lyukon, ahol felment, gondolja magában, visszanéz, vajon nem jön-e a sárkány a tyúk után. Hát úgy megijedt, mert a nagy sárkány egészen a nyomában volt már, úgy szaladt. A kisfiú gyorsan leeresztette magát a szál paszulyon, a szekerce éppen künn volt a karfán, vette, s hamar kivágta a szál paszulyt vele. A sárkány lebecskázott, keze-lába kitörött, s a kisfiú agyonütötte s elégette. Többet nem kell félnen tőle senki. Akkor bement az anyjához, aki nagyon búsult miatta, hogy hova lett. - Ne búsulj, anyám, lesz ezután mit együnk, lesz pénzünk, aranyunk elég! - Jaj, honnan lenne, fiacskám? - kérdi az anyja. - Mikor a tehenet elhajtottad, nem adtak érte csak egy szem paszulyt; ha a tyúkot eladjuk, azért nem kapsz csak egy felet. - Jaj, dehogynem adom én el ezt a tyúkot - mondja a kisfiú. Bevitte a házba, felállította az asztalra, megsimogatta, s mondta neki: - Toj egyet! Hát a kis tyúk rögtön tojt egy aranytojást a kisfiúnak is. Az anyjának tátva maradt szeme-szája a nagy csodálkozástól. Addig tojatták, amíg meggazdagodtak. Csináltak szép házat, csúrt, vettek sok szép jószágot a pajtába, s vettek sok szép ruhát maguknak. A kisfiú egész nap csak muzsikált, az anyja meg csak hallgatta. Aki nem hiszi, járjon a végére. szerk. Kovács Ágnes Icinke-picinke - Móra Ferenc Könyvkiadó Budapest - 1972

<https://www.nepmese.hu/mesetar/mesek/az-egigero-paszuly>

Miért sós a tengervíz? Japán Népmese

Élt réges-régen, ősidőkben két testvér. Az idősebbik nagyon gazdag volt, a fiatalabbik meg szegény.

Éppen az újesztendő közelgett, s a fiatalabbiknak egy marék rizse sem volt az ünnepre: elment hát a bátyjához, hogy egy mérő rizst kérjen kölcsön tőle, de nem kapott. Éppen hazafelé igyekezett a hegyi ösvényen, amikor egy fehér szakállú

aggastyánnal találkozott. Az aggastyán megkérdezte tőle, merre tart, erre ő elpanaszolta szegénységét is. Erre az öreg egy kis árpacipót vett elő, és így szólt:

-Neked adom ezt a kis cipócskát, talán hasznát veheted. Menj el a kis templom ligetébe, a templomocska mögött találsz egy barlangot. Törpék laknak benne. Ezek majd elkérik tőled a cipót, te csak add oda nekik, de se pénzt, se aranyat el ne fogadj érte, mondd csak, hogy a kőmalmocskát kéred érte cserében.

Minden úgy történt, ahogy a fehér szakállú aggastyán mondta. Mikor a törpék a malmocskát átadták a szegény embernek, így szóltak:

- Ez a kézimalmocska a legnagyobb kincsünk, de szívesen odaadjuk az árpacipóért. Ha jobbra forgatod, minden kívánságodat teljesíti, ha balra forgatod, abbahagyja az adományok előteremtését. A szegény ember hazavitte a malmocskát, otthon leült a gyékényszőnyegre, háromszor megforgatta a malmot jobbra, és így szólt:

- Rizst! Rizst! Rizst kívánok! És a malmocskából nagy bőséggel kezdett ömleni a rizs. Akkor aztán balra forgatva megállította, majd újra jobbra forgatta, s kért húst, halat és mindent-mindent, amire csak szüksége volt.

Másnap megtanácskozta a feleségével, hogy rozoga kunyhójuk helyett új házat kérnek a malmocskától, és hogy remek új lakásukban lakomát rendeznek, meghívják rokonaikat, barátait. Úgy is történt. Eljött a lakomára a gazdag testvér is, és nagyon csodálkozott a hirtelen támadt bőségen.

El is határozta, hogy kipuhatolja öccse meggazdagodásának okát. Mikor a lakomának vége volt, a gazda minden vendégnek egy-egy finom süteményt akart adni ajándékkul, ezért félrevonult a sarokba, a malmocskához. A bátyja utána lopakodott, megfigyelte, hogyan forgatja meg, és kihallgatta, amikor így szólt:

- Süteményt! Süteményt! Süteményt kívánok! Így aztán megtudta a titkot.

Éjszaka belopakodott az öccse házába, ellopta a malmocskát, és a süteményből is jól felpakolt. Zsákmányával a tengerpartra futott, csónakot kerített, kivezett a tengerre, mert valami lakatlan szigeten szeretett volna megtelepedni kincsével, hogy élete végéig minden jóban dúskálhasson, és senkivel se kelljen megosztani gazdagságát. Amint a tengeren evezett, egyszerre erős éhséget érzett, jó sokat megevett hát a süteményből. De a sok édes után valami sósat kívánt, elővette a malmot, megforgatta jobbra, és így szólt:

- Sót! Sót! Sót kívánok! Ömleni is kezdett a só, annyira, hogy hamarosan színültig telt vele a csónak. A kapzsi testvér nem tudta, hogy a malmocskát balra kell forgatnia, ha azt akarja, hogy megszűnjön az áldás. Végül is a csónak elsüllyedt emberestül, malmostul. A kézimalmocska lemerült a tengerfenékre, s mivel azóta sem forgatta meg senki balra, ma is egyre ontja, ontja a sót a tenger vizébe.

<http://mokazo.blogspot.com/2016/06/vizzel-kapcsolatos-mesek.html>

Bartos Erika: A szivárvány

Egy borús nyári napon bánatosan üldögélt a lapulevél alatt Babóca, a katicakislány és Bogyó, a csigafíú.

Hirtelen kisütött a napocska, és újra kék lett az ég. A nyári zápor azonban nem állt el.

Csakhamar csodaszép szivárvány jelent meg az égen. Bogyó és Babóca ugrándoztak örömeükben.

- Jaj, de gyönyörű! - kiáltottak.

Bogyó elhatározta, hogy felmászik a szivárványra, és lecsúszik róla.

- Ugyan, Bogyó - mondta Babóca - a szivárványra nem lehet felmászni!

- Én akkor is megpróbálom! - válaszolta eltökélten a kis csiga.

Első próbálkozása azonban nem járt sikerrel.

- Sebj - mondta Babócának -, biztosan a másik oldalról kell próbálkoznom! - és már szaladt is a szivárvány másik végéhez.

De a szivárványra innen sem sikerült felmászni. Babóca megpróbálta lebeszélni Bogyót a tervéről.

- Bogyó, hidd el, a szivárványra nem lehet felmászni! - győzködte az izgatott csigafiút.

Ám Bogyó új tervet eszelt ki.

- Létrán fogok felmászni! - mondta büszkén.

- Jaj, Bogyó, nem lesz ennek jó vége! - aggodalmaskodott Babóca.

Babócának igaza lett. Amint Bogyó megpróbált átugrani a létráról a szivárványra, a létra feldőlt, a kis csiga pedig a földre pottyant. Bogyó egyre bosszúsabb lett. Babóca kérlelni kezdte:

- Gyere, játsszunk inkább valami mást!

Bogyó azonban nem adta fel. Nagy köteg lufit hozott, és a lufikba kapaszkodva felrepült a magasba, a szivárvány fölé.

- Figyelj, Babóca, innen biztosan sikerül ráugranom a tetejére!

De ez a terve sem sikerült. Amint elengedte a lufikat, nyomban a földre zuhant, a lufik pedig elszálltak a felhők közé. Babóca kétségbeesve szaladt Bogyóhoz.

- Jól vagy? - kérdezte.

- Kutya bajom - duzzogott Bogyó.

Bogyó annyira elkeseredett, hogy Babóca alig győzte vigasztalni.

- Nézd, szedtem neked virágot! - kedveskedett.

De Bogyót semmi sem tudta felvidítani. Közben elállt az eső, és a szivárvány is eltűnt.

Kézen fogva baktattak hazafelé. Babóca kitartóan vigasztalta Bogyót. - Ne lógasd már az orrod!

Holnapután lesz a harmadik születésnapod! Biztosan sok szép ajándékot kapsz majd!

Hazaérve Babócának remek ötlete támadt.

- Készíték Bogyónak egy szivárványcsúszdát! - gondolta magában.

- Akkor valóra válhat az álma, lecsúszhat egy szivárványon!

A csúszda elkészítésében Baltazár, a méhecske és Pihe, a lepkekislány is segített.

Babóca, Baltazár és Pihe a szivárvány színeire festették a csúszdát.

Sárga papírba csomagolták, kék szalaggal átkötötték.

A három barát csokitortát is sütött Bogyónak. A tortára három gyertyát tettek.

Ezután Pihe és Baltazár átkísérték Bogyót Babóca házához, minden készen állt a születésnap i zsúrhoz.

- Akkor most mutassuk meg az ajándékot! - kiáltotta Baltazár, és lehúzta a csúszdáról a csomagolópapírt. Bogyó hatalmasat ugrott örömeiben.

- Egy igazi szivárvány! Egy szivárványcsúszda! - ujjongott.

Babóca pedig átnyújtotta Bogyónak a csokitortát.

- Kipróbálhatom a csúszdát? - kérdezte Bogyó.

- Persze! - válaszolta Babóca.

Bogyónak nagyon tetszett a szivárványcsúszda, újra és újra lecsúszott rajta. Pihe és Baltazár táncra perdültek örömeikben.

- Nahát, Babóca! - szólt végül Bogyó a katicakislányhoz.

- Ez nagyon jó ajándék, köszönöm!

Aznap még sok barát eljött, hogy felköszöntse Bogyót. Eljött Ugri, a szöcskekislány, Döme, a krumplibogár. Szellő, a szitakötő-kislány, sőt még Vendel, a szarvasbogár is. A csigafiú mindenkinek megengedte, hogy kipróbálja új csúszdáját.

Bogyó, Babóca és barátaik késő estig csúszdáztak. Aznap Bogyó különösen jókedvűen feküdt le aludni.

- Micsoda születésnap volt ez! - sóhajtott fel boldogan.

Megjelent [Bartos Erika: Bogyó és Babóca c. könyvben.](#)

https://mesemorzsa.blogspot.com/2016_05_29_archive.html

Döbrentey Ildikó: A három szivárvány

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három szivárvány: két egyforma meg egy másmilyen. Egy kicsi ország fölött születtek, a nyári zápor után. Az első kettőre szélesen rámosolygott a nap:

- Szépek vagytok! Egyformán szépek! Szabályos, szép szivárvány-ikrek!

Aztán meglátta a harmadikat, és elöntötte a méreg:

- Hát te hogy nézel ki? Te összevissza, te másmilyen! Hű de elöntött a méreg! Nem is nézlek!

Az első két szivárványt gyöngéden körülengte az eső utáni pára:

- Ragyogjatok! Fényeskedjete! Pompázzatok, tündököljete!

Aztán rápillantott a harmadikra, és menten dühbe gurult:

- Mi ez a rendetlenség? Rajtad semmi nincs a helyén! Nem szégyelled magad, te másmilyen? Hű, de dühbe gurultam! Nem is nézlek!

Az első két szivárványt katonásan megdicsérte a szél:

- Ibolya, kék, zöld, sárga, narancs, veres; nagyon helyes! Nagyon helyes!

A harmadikon, mint az ostor, végig vágott:

- Zöld? Kék? Narancs? Ibolya? Türkiz? Sárga? Ez nem helyes! Ez nem járja!

Szegény kis harmadik, nem értett a szidalmakból semmit:

- Mi az, hogy másmilyen? Mi az, hogy nem helyes! Mi az, hogy nem járja? Miért haragszik rám mindenki?

Meg is kérdezte a testvéreit:

- Mit tegyek, hogy a nap, az eső utáni pára meg a szél engem is szeressen?

- Légy olyan, mint mi! Szedd sorrendbe a színeidet! Légy karcsú! Kecses, feszes! Változz meg, te másmilyen!

- Megpróbálom.

És a kis harmadik megpróbált megváltozni. Nyújtózott, tornázott, a színeit ide-oda csúsztatta, de hiába. A nap, az eső utáni pára meg a szél továbbra is elfordultak tőle:

- Összevissza!

- Rendetlen!

- Másmilyen!

A testvérei kinevették:

- Más vagy, mint mi! Másmilyen!

Annyira szidták, annyira nevték, hogy nem hallották meg az anyóka sóhajtását. Pedig odalent, a kicsi országban, egy anyóka sóhajtozott:

- Ó, ó! Elfogyott a selyemfonál! Ó, ó! Szép színes fonalaim, cserbenhagyatok! Hogyan hímezzem most már ki a virágos abroszt? Mit teríték az asztalra, ha jön a hét dédunokám? Ó, ó!

Így sóhajtozott az anyóka magában. Nem hallotta meg őt sem a nap, sem az eső utáni pára, sem a szél, sem a két büszke szivárvány. Egyedül csak a legkisebb szivárvány figyelt fel rá. Azt gondolta magában:

- Én csak egy összevissza, bosszantó, nevetséges kis szivárvány vagyok. Én értem nem kár!

- azzal finoman selyemfonalakra bomlott, és aláhullott az anyóka ölébe. Az anyóka boldogan csapta össze a kezét, és azon nyomban hímezni kezdett.

Közben eloszlott az eső utáni pára, a másik két szivárvány is eltűnt az égről. Nem maradt a nyomukban semmi.

A legkisebb szivárvány azonban tovább pompázott az anyóka abroszán ibolyák, nefelejcsék, kankalinok, búzavirágok és pipacsok képében. A dédunokák álmélkodva mondták:

- Olyan szép ez a terítő, mintha szivárványfonállal hímeztél volna, dédi! Az anyóka mosolygott:

- Ha hiszitek, ha nem, nekem ölembe hullott egy szivárvány. Nem olyan volt, mint a többi. Más volt. Másmilyen. A legszebb szivárvány volt, amit életemben láttam!

https://mesemorzsa.blogspot.com/2016_05_29_archive.html